

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 115-117. szám 2002. július-szeptember

Egy verses délután

Az Alexovics név nem ismeretlen gyülekeztünkben. Két esztendeje a ma Szlovákiában található Negyeden Nemeshegyi testvér vezetésével az énekhar részt vett azon a megemlékezésen, melyen közösségünk egykori lelkipásztora és énekharunk alapító karvezetője, Alexovics György életéért és munkájáért mondtunk hálát. Ezen az alkalmon fia, Győző is szolgált, gondolatait előbb saját szavaival, majd költemények szavalásával osztotta meg a jelenlévők között. Gyülekezetünk utolsó, a Ferenc utcai imaházban megtartott hálaadónapi összejövetelén is ott volt Győző bácsi, mivel őt az atyai szálon túl is szoros kapcsolat fűzi az erzsébeti baptistákhoz. Itt merítkezett be és az 1940-es évek első felében az egyetemi éveit a gyülekezet tagjaként élte át.

E kötődések okán volt személyes jellegű az a verses alkalom, melyre a június 2-i délutáni istentiszteleten került sor. Négy csokorban hangzottak el Lukácsi Vilma, Túrmezei Erzsébet, Füle Lajos, Gyökösy Endre, Balogh Miklós, Bó-dás János, Gerzsenyi Sándor, Mécs László, Harsányi Lajos, Sík Sándor és Babits Mihály versei. Az elhangzott költemények annak, az évtizedek során összeválogatott hatalmas versgyűjtemény gyöngyszemei, melyek közül több száz verset fejében őrizve bármikor el tud mondani Győző bácsi.

Mi ennek a titka? – kérdeztem egyszer, mi-kor még a péceli gyülekezetben igyekezett a

verseket megszerettetni velem.

Az ember csak azt tudja igazán szívből monda-ni, amiben hisz. A többi pedig már jön magától – hangzott a válasz.

A katolikus, református, evangélikus és bap-tista költők által papírra vetett gondolatok, a szakavatott tolmácsolásnak köszönhetően külön-külön önálló bizonyágtételekből, egy egységes prédikációvá, hitvallássá álltak össze.

Ezen az emlékezetes alkalmon hiterősítés-ként érezhettük azt az érzést, melyet Weöres Sándor Egysoros című versében úgy fogalma-zott meg:

**„Isten rajtad: végtelen könnyű;
Isten benned: végtelen mosoly.**

Zolcsák Ottó

Szenzáció

Szenzáció, szenzáció!
A szennyesünk levehető,
az élet újrajkezdhető!
Aki mezíttelen, fölvehet
egy új és tiszta életet
a KRISZTUSÉRT!
A KRISZTUSÉRT!!
Még hallható az égi SZÓ!
Boldog, belőle aki ért.

Füle Lajos

A gyülekezeti élet nyáron

Bizonyára már a cím is érzékelteti, hogy az évnék arról a három hónapjáról van szó, amely nemcsak a munkahelyen, az iskolában, hanem a gyülekezeti életben is eltér az év kilenc hónapjától. Talán csak az egy-kétszemélyes szórványok életében egyforma a tél és a nyár. Általánosan fogalmazva azt mondhatjuk, hogy a nyári vakáció, az üdülések idején imaházaink látogatottsága is csappan. A bibliaköri évszázó – június valamelyik vasárnapján – mintegy jeladás. Ezzel egyidőben legtöbb helyen megszűnnek az ének-órák, a szervezett vasárnap délutáni szolgálatok, és szinte kiürül a gyülekezet. Néhány éve vala-kik ezt a feliratot találták egyik kis imaházunk bejáratán: szabadság miatt zárva.

Ezzel szemben van néhány olyan gyülekeze-tünk, ahol nyáridőben a megtelt táblát lehetne kiten-ni. Isterem mind a két végletet. Hét nyá-ron át szolgáltam olyan gyülekezetben, ahol a nyári látogatottság két-háromszorosra volt az év-közinek, az üdülővendégek miatt. Nagyon sok áldást, de egy kevés gondot is jelentett ez. Az áldás abban rejlett, hogy sok testvért ismertünk meg határainkon innen és túlról. Minden alka-lom bizonyága volt annak, hogy Isten szeretete nem ismert határt. Lehetőséget adtunk az üdvöz-letek átadására és a vendégek szolgálataira. Néha „önkiszolgáló gyülekezet” látszatát kelt-hettük, amikor vendég volt az imaóra-vezető, az igehirdető, a tolmács, az énekes és a bizonyágt-evő. Még a hallgatók közt is kisebbségbe kerül-tek a helyiek. Nem nagyon tűnt fel, ha valakik hiányoztak közülünk, hisz’ egyébként is két-há-rom vendég került egy-egy helyi testvér közé. A gyerekek nemegyszer az udvarra kényszerültek, amit ők nem is nagyon bántak, a szülők annál inkább. Egyszer egy kívülrekedt vendég testvér tervet is készített arra, hogyan lehetne a nyári időszakra ideiglenesen megnagyobbítani az ima-termet.

Nemcsak a kivételtől szeretnék szólni, ha-nem arról is, ami általánosabb. Különösen a vá-rosi nagy gyülekezetek folytatják életüket és szolgálataikat a teljes létszám felével vagy har-madával. Bizonyos, hogy lelkileg sokkal lehan-golóbb látvány a sok üres pad, mint amikor a padok közt és az udvaron is állnak. Azonban ép-

pen a kisebb létszám miatt közelebb kerülhetnek egymáshoz azok, akik évközben kezet sem tud-nak fogni, mert az egyik az első, a másik az utolsó padban ül, s mire az előbbi a kijárat-hoz ér, az utóbbinak már hűlt helyét találja. Megta-pasztalója és élvezője voltam annak is, hogy a nyári szünetben előkerültek a rejtett tehetségek: igehirdetők, harmonisták, karmesterek, szavalók bizonyágtévők. Olyan testvérek, akiket évköz-ben nem nagyon vettünk észre, s a talán nekik sem lett volna elég bátorságuk a teljes gyüleke-zet előtt szolgálni. Igazán meghitt perceket él-tünk át ezeken a nyári imaórákon és „fapados” estéken. Szó sincs azonban arról, hogy valami hamis nosztalgia-tól vezérelve túlbecsüljem eze-ket az alkalmakat. Csupán azt szeretném elmon-dani, hogy a nyári vasárnapoknak és hétköznap estéknek is megvan a maguk szépsége és lelki tartalma. Éppen ezért nagyon sokat veszít az, aki azért hiányzik a nyári gyülekezeti alkalmak-ról, mert úgy gondolja, hogy azok nem olyan fontosak és nem olyan értékesek. Jézus Krisztus ígérete nyáron is igaz: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott va-gyok közöttük” (Mt. 18:20.).

Végül hadd adjak néhány tanácsot az üdü-lőknek és az otthon maradóknak: Amikor üdülési tervet készítünk, ajánlatos úgy megválasztani a helyet, hogy gyülekezet is le-gyen elérhető közelben. (A gyülekezetek cím-jegyzékét megtalálhatjuk az „Áhítat” utolsó lap-jain.)

Amikor üdülni megyünk, jelentsük be ott-hon is, saját gyülekezetünkben. Egrészről azért, hogy ne gondolják, hogy testileg vagy lelkileg betegek vagyunk; másrészt azért, hogy üdvözle-tet vihesünk magunkkal. Ne kelljen azt monda-ni, amit ilyenkor szoktak: ha otthon tudták vol-na, hogy eljövök, bizonyára küldték volna kö-szöntésüket a testvérek.

Ha olyan helyre kapunk beutalót, ahol nincs baptista gyülekezet, keressünk egy testvér-gyü-lekezetet, és vegyünk részt istentiszteletükön. Biztos, hogy tőlük is tanulhatunk valamit. De ha nem így lenne, akkor sem felesleges megismerni más kegyességi gyakorlatot, mert lehet, hogy jobban fogjuk értékelni a sajátunkat.

Ha testvérközösségek sem találhatók az üdü-lőhelyen, tartsunk egyéni, vagy családi áhítatot a szobánkban. Mert amint az üdülés alatt is szük-ség van a testi táplálékra, éppúgy nem nélkülöz-hetjük a lelkit sem.

Ákik pedig otthon maradnak, ne mulasszának el egyetlen gyülekezeti alkalmat sem.

Ne maradjon el gyülekezeti alkalom azért, mert sokan hiányoznak.

Készítsünk szolgálati beosztást, előre felmérve, hogy amikor az ígérhetető, a karmester, a harmonista hiányzik, legyen előre felkért helyettes. Hiszem, hogy ha komolyan vesszük a nyári alkalmakat, nemcsak a tél lehet a „lélek nyara”, hanem a nyár is.

Nemeshegyi Zoltán

Túrmezei Erzsébet

FOHÁSZ

Keserű kérdések
egész özönével
kínóztam a lelkeim.
Feleletet, választ
egyikre se leltem
nélküled, Úr Jézus.

Kegyelmeddel nyílt meg
mindegyik miértnek
titkosművű zára.
Tebenned, Úr Jézus.

Most már, bármi fájjon,
minek kérdjek? Tudom,
aranykalászt terem
fájdalmak vetése.
Áldott a Te kezéd
minden vezetése.
Csak vezess, Úr Jézus!

A hátsóüléses vezető

Ő mindig jobban tudja, mit kellene tenned, merre kellene menned. Ha aztán belefáradva folytonos utasításába, azt mondod neki, hogy vegye át tőled a volánt, akkor határozottan, mindenféle kifogással hártja el a felkínált lehetőséget.

Az egyházban is jócskán vannak emberek, akiknek eszük ágában sincs a bírálatás felelőtlenségét fölcsereálni a vezető felelősségével.

Békehiernők

Az orvosi rendelőben

Beteget kísértem az orvosi rendelőbe. Az előtérben néhányan maguk elé meredő tekintettel várták a „kérem a következő beteget” jelszót. Már nyílik is az ajtó. Látszólag megkönnyebbülten, de mégis levegő után kapkodva egy nyugtalanlannak tűnő, jól öltözött, ékességektől csillogó idősebb asszony lép ki. S miközben a téli hideghez illő bundájába rejtőzik, köhögés lesz úrrá rajta.

„Jaj! – azt meg elfelejtettem mondani a doktor úrnak, hogy köhögök is. Meg a lábam is... De hát már így is annyi gyógyszert írtak, hogy el sem fér a szatyromban” – méltatlankodik feledékenynek tűnő betegünk.

„Semmi probléma” – szólalok meg mellette. – „Még nem késő. Tessék csak mondani, milyen panaszai vannak még!”

És már ömlik is a szóáradat felém, s úgy érzem magamat, mintha én lennék a „külső körlet” orvososa...

Sok-sok panasz utáni „ön-zárójelentésként” hangzik: „Értelmetlen ez az élet, csupa szenvedés az egész...”

Csakis az Ige szava csendülhetett ajkamról:

„Igen! Meg van írva: a mi esztendeinknek napjai hetven esztendő vagy nyolcvan, és nagyobb részük nyomorúság és fáradtság... És az Úr Jézus is megmondta, hogy e világon nyomorúságatok lesz, de biztatok...!”

„Ó, ez hiányzik nekem! Máris jobban érzem magamat”, szól a beteg nagy hálával.

Magamban elmélkedve én is örömmel mentem tovább, dicsérve az Urat, dobogó igéekkel a szívemben: „Mondjátok a remegő szívűeknek, legyetek erősek, ne féljete!” (És. 35:4.). A kérdő intés pedig így hangzik felém: »Te hogyan mégy ki az én „rendelőmből?”« A Lélek pedig nyilván mondja: „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez!” (Zsid. 4:16.). Gyermek, ifjak és idősek a nagy világ széles útján járva is sóvárogva várják az Isten országa követeit, olyanokat, akik elmondtak mindent igazán, s felszabadult szívvel hirdetik, amiket az ÚR cselekedett velük! Az ÚR téged is hív, és vár rád, lépj be mindennap áldott „rendelőjébe”, s ne tőrj magadnál boldogságot rontó indulatokat!

Sz.F. / BH. 1990. 03. 04.

Az üvegcserepek

Péteréktől nem messze épült az új imaház. Olyan szépnek látszott kívülről is, hogy egy nap az ismerős kőműves behívta őt, nézze meg belülről is. Hadd lássa, milyen gyönyörű, amikor a nap besüt a színes üveglakon.

Másnap azonban ijedten látta, amikor iskolába menet mellette haladt el, hogy a föld tele van üvegcserepekkel. Éjszaka valakik betörték az ablakot, köveket hajigáltak...

Ki tehetett ilyen gonoszságot? – háborodott föl Péter.

Dobos bácsi odalépett melléje:

Randalírozó fiatalok voltak. De tudod, mi ennél még szomorúbb? Hogy az ilyenek legtöbbet a saját testüknek és lelküknek ártnak. Kábítószerral, italozással, dohányzással ugyanúgy rongálják saját magukat, ahogyan itt összetörték a gyülekezeti ház üvegeit. A keresztyén ember az élő Isten temploma...

Péter nem szólt semmit. Fölvett egy színes üvegcserepet, azt forgatta a kezében: - milyen szép...

Az bizony – hagyta jóvá Dobos bácsi -, már ilyen kicsi darab is visszatükrözi a napfényt. Mi vajon milyen fényt tükrözünk vissza?

Péter fölnézett a készülő imaházra, és azt suttogetta:

Én szeretném egész életemben az Úr Jézus fényét tükrözni! Ahogyan tanultuk: „Dicsőítsétek tehát Istent testetekben” (1. Korinthus 6:20.).

(A zárba illő kulcs című könyvből)

A legszebb ajándék

Amit a legnehezebben adok, azt kell először adnom: megbocsátást.

Megbocsátást, igen, erről van szó.

Meg kell bocsátanom, újra meg újra.

Ha felhagyok veled,

azonnal ott egy fal.

A falból pedig könnyen lesz börtön.

Két dolgot kell tennem leginkább az életben: megérteni és megbocsátani.

Olyan kedvező lehetőségek adódnak a kibékülésre, viták kiküszöbölésére.

Annyiszor van alkalmam arra, hogy valamilyen ajándékot adjak, egy kis kártyát küldjek, valakit meghívjak annak jeléül, hogy megint jó szeretnék lenni hozzá. Ha már megtettem az első lépést - a legnehezebbet -, a többi már ünneppé válik. Az első lépés, a megbocsátás a legszebb ajándék!

**Gergő
(ÉLETJEL)**

Összetéveszthető?

Karvezető-tanfolyamra jártam Budapesten, s egyik este a foglalkozás után igyekeztem hazafelé. Fázósan húztam össze magamon a kabátot, s épp megállni készültem a Batthyányi téri HÉV végállomásnál, amikor egy ismerőst fedeztem fel a tömegben. (Együtt jártunk a tanfolyamra, de ezen az alkalmon nem volt ott.)

Odamentem hozzá, s hátulról megveregettem a vállát, mondván:

Szia, Sanyi! Hát te hol voltál?

A férfi megfordult, és egy kicsit furcsán nézett rám.

Megkérdeztem a biztonság kedvéért:

Nem Sanyi vagy?

De igen – válaszolta.

Nem Szentendrén laksz?

De igen – mondta. – Honnan tudod?

Akkor jöttem rá, hogy ez a Sanyi nem az a Sanyi, akire én gondoltam, csak nagyon hasonlít rá. Szégyenkezve elkullogtam, s még ma is csodálkozom, hogy téveszthettem össze őt valaki mással!

Nos, Isten sohasem téveszt össze minket senkivel. Ő ismer bennünket. „Tenyerébe vésett...” (Ézs. 49:15.). Ismeri összes hibánkat, ismeri gondolatainkat, cselekedeteinket; tudja és ismeri érzéseinket, anyagi helyzetünket, legégetőbb szükségleteinket, problémáinkat.

Elrontott életünkre Ő semmi mással össze nem téveszthető megoldást kínál Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában.

**R. Surján Magdolna
BH. 97. 08. 31.**

A mosoly

A nyári csendes napok hatásaképpen sokkal nagyobbra értékelődött előttem a közösség. Az egymást Krisztuson keresztül szeretők együttléte, és annak látható jele: a mosoly! A korunkban ritka, szívderítő látvány, nem „gyári”, személytelen, mint a reklámoké. Hovatovább azokat a mosolyokat kerestem öntudatlanul minden szembejövő arcán...

Nemsokára azonban éppen a mosolytól kaptam igen komoly figyelmeztetést.

Házunk előtt a járdát söprögtem, amikor a sok siető, érdektelen járókelő közül egy fiatalember reám mosolygott. Köszönt is és megszólalt:

Nem tetszik megismerni? A vízvezetékot szereltük a házban!

Átvillant ugyan rajtam, hogy amikor az történt, ő valószínűleg még nem is élhetett; ám ez csak egy pillanat volt, mivel a fiú folytatta.

Hallom, hogy az egyik vízcappal baj van! Megnézném...

Egyik csapunk sem hibás, - vettem ellen tétován, mire ő hamar felalálta magát.

A fiatalok mondták...

Eltéveszthette a házat, - véltem, mivel családunk fiatal tagjai közül egyikre sem illett rá, amit mondott. Ezt ő is azonnal észrevehette, mert máris elköszönt és úgy eltűnt, mintha ott sem lett volna.

Én meg ott maradtam a söprével és a mosolyával. ...ez a mosoly tehát üzleti fogás volt, - gondoltam elszomorodva, - vagy ennél még sokkal rosszabb... - egyszerűen be akart jutni a házba, gondolva, ha csak én vagyok otthon egyedül, és beengedem, övé a világ...

A mosoly tehát azt tanította, hogy bár jó a közmondás, amely szerint „a lélek tükre a szem”, viszont a tükör mégsem valóság! Az igazi mosoly nem a szemben támad, hanem a szívből jön, tehát igyekezzünk mélyebbre nézni, ne dőlünk be a pillanatnyi jóleső látványnak!

És még egyet: ha mosolyt akarunk látni mások arcán, idézzük elő mi magunk! Segíthetünk... például a kosár cipelésében, útbaigazításban, járműveken ülőhelyünk átadásában és még sok mindenben. Akár személytelenül – talán nem is a mosolyért, inkább azért, mert arra is gondolhatunk, hogy nem is attól való, aki látunk, hanem attól, aki azt mondta: „...ha valakivel megteszitek az én kicsinyeim közül...”

BH. 97. 08. 24.

Mindenki csak magára gondol...

„Nyolc órán keresztül dolgoztam másokért, az estém hadd legyen végre az enyém!”

Sajnálatra méltó, aki ilyen beállítottsággal éli az életét. Nem lenne jobb, ha más emberekhez való hozzáállásunk kicsit nagyvonalúbb lenne?

A Biblia azt mondja Jézus Krisztusról, hogy Ő azért jött ebbe a világba, hogy szolgáljon másoknak. Bár az emberek nem ismerték fel benne a Messiást és megvetették, mégis szolgált nekik. Megölték, majd feltámadt, hogy új életet ajándékozzon nekünk, amelyet Istennel élhetünk. Most pedig a saját érdekeink szűk világából hív bennünket az Ő szolgálatába, hogy felebarátainknak szolgáljunk. Tény, hogy ez kemény követelés, de olyan követelés, amelyet Isten erejével teljesíteni tudunk, s amely valódi kielégülést ad (2.-Kor. 5.:14-15.).

Pintér Lajos/ Vetés és Aratás

Éjszakai látogató McDonald's-éknál

A bejárati asztalnál ül. Szürke tekintete lassan bolyong asztalról asztalra. Éjszaka van, 11 óra. Egy vendég távoztán felélénkül, és érdektelen mozdulatokkal keresi hamu szeme a tálcán maradó lehetséges falatokat. Olykor odamegy, beletúr. Ritkán vesz ki belőle bármit is. 12 óra van. Egyik könyöke az asztalon, másik a széke támláján. Retikülje mellette terpeszkedik. A háttérben a Hupikék törpikék bámulják az embereket, miközben gajdolnak a végtelenített kazettáról. 1 óra van. A zene még mindig ugyanaz. A rőt tekintet mögött néhány gondolat jár körbe-körbe egykedvűen. WC-re kell mennie. A szükség kimozdítja helyéről. Megkér, hogy figyeljek táskájára. 2 óra van. Megtámasztja állát. Jó lenne valamire gondolni. A lába le sem ér a földre. Csak most tűnik föl. Már nem is zsiabb neki. 3 óra van. Maga elé néz. Lehajtja fejét. Ősz. Lehet vagy hetven éves. Mint anyád vagy nagyanád. 4 óra van. Neki is távoznia kell 6-ig, míg újra nyitnak McDonald's-ék. Kilép az utcára. Megy, mint a nagyanyád. Két lába van, két keze, egy szíve. Meg a lelke. Viszi magával.

(ha) BH. 98. 04. 05

Napraforgó

A mesebeli kert olyan volt, mint bármely közönséges falusi kert lehetett volna, de mivel mesebeli volt, a növények beszélgettek egymással, hogy meg lehetett érteni.

Kétségtelen, hogy a napraforgó volt a legnagyobb tekintély, átnézett a bokrok fölött, fák pedig nem voltak a kiskertekben. Talán nem is beszéltek a növények, de mozdulataik, magatartásuk, a fény és árnyék változása mindent kifejezett. Mintha pl. a napraforgó azt mondta volna: Ezt a szép virágtányért azért növesztettem magamnak, hogy minden magvaescámát a nap felé fordíthassam... A leveleim is milyen nagyok!

Igen, - szölt közbe a csiga, - én is remekül megtapadok rajta, és rágok annyit, amennyi szükségem...

Ilyen beszédet azonban a napraforgó meg sem hallott. A fűszálak csendben maradtak, szellő sem mozgatta őket, észrevétlenül növekedtek. Amikor a nap az egész kertet besütötte, mert tenyéri felhő sem volt az égen, a napraforgó észrevett valamit a kerítésen. Hasonlított rá, de levelek és szár nélkül, csak úgy odadobta valaki az autóröncs mellé.

Te mi vagy? – nézett rá, a magjaidat nem látom benned! Nézz meg jobban! Darázs-fészek vagyok, lakóim azonban már kirepültek belőlem. Semmi hasznom sincs már. Csak úgy vagyok még. – Te is ilyen leszel!

Én? – A napraforgó majd megfulladt a méltatlankodásban, - én? Hogy tételezhetsz föl ilyesmit? Ebben a kertben én vagyok a legnagyobb. A nap is azért süt, hogy az én magvaimat érlelje! Nekem!

Magadnak?

Ez a kérdés, amely szinte visszhangzott, megszüntette a kert mesebeli jellegét, közönséges lett, ahol a fű várta a sarlót, a darázs-fészek szemétre került, és a napraforgó helyett az ember gondolkodott tovább:

Magamnak...? Persze, vagy – mégsem? A nap miért süt rám? A magvak, életem termése... nem az enyéme?! Nem szolgálhatok mindennel önmagamnak! A teremtett világ is egymásra utaltságban él, ezt a harmóniát változtatja meg, akit csak önmagára gondol!

...a harmóniát környezete számára, hogy kibíráható legyen vele az élet...

Miért óvja Isten attól az embert, hogy ne keresse

a maga dicsőségét? Mert nem bírja ki! Eltorzítja...

Csend lett a kertben. Alkonyodott. A nap sugara már nem érte el a napraforgó tányérját. Nézte az ember a kertet, növényeivel együtt, és azt gondolta:

Napraforgó módjára élünk mindannyian. De talán még nem késő! Ha újra fölvirrad a NAP, még feléje fordulhatunk, és megbánhatjuk egész magatartásunkat! Hogy olyanok ne legyünk, mint a kidobott darázs-fészek!

L.V. BH. 95. 10. 08.

A megígért ajándék

„Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem királyi székhöz, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.” (Zsidók 4:16.)

A Szentírásban Isten sehol sem ígéri, hogy körülményeinket a kedvünk szerint változtatja. Fájdalom- és problémamentes környezetet sem garantál nekünk. Bár gyermekeiként szabadon feltárhatjuk előtte szívünk vágyát, tanítványiként alá kell vetnünk magunkat szuverén akaratának.

Mindazonáltal van két megígért ajándék, melyet teljes bizonyossággal kérhetünk – irgalom és kegyelem. A Megváltó képes együttérzeni veled, mert tapasztalatból tudja, mit jelent szenvedni. Ha hozzá kiáltasz, figyelmesen és együttérzően fordul feléd. Gyengéd, gondoskodó szeretettel hallgat.

De nemcsak meghallgat. Jézus személyesen adja meg azt az erőt, melyre szükségünk van ahhoz, hogy elviseljük mindazt, amivel szembe kell néznünk. Ez a gondolat húzódik meg a kegyelem kifejezés mögött.

A mennyei Atya talán nem változtatja meg körülményeid természetét. Talán úgy dönt, hogy nem kivezet a nehéz időszakból, hanem átvizs rajta. A szabadításért mondott imáidra a válasza talán az: „Tarts ki!” Ne csüggedj el! Isten nem hagyja figyelmen kívül segélykiáltásodat és könnyeidet sem, kiárasztja rád azt az erőt, mellyel megállhatsz, bármilyen nehézséget vagy fájdalmat hozzon is az élet. A Tőle kapott reménységgel pedig egy napon megállva előtte mindenért Neki adunk majd dicsőséget!

Ferenci Andrea (BH. 98. 06. 18.)

Köszöntelek szép mai nap!

Rohanó világunkban egyre jobban átérzem, hogy kegyelem minden nap, még „élhetünk”. Egyáltalán nem természetes az, hogy reggel felébred az ember, de az sem, hogy „megéri” az estét. Napi feladataink, gondjaink között nem ez a gondolat tölti be a fő helyet, pedig...

Néhány évvel ezelőtt történt velem egy esemény, amely arra készítetett, hogy átértékeljem az életet, a napokat.

Reggel – annak rendje és módja szerint(?) – felébredtem, felöltöztem, és elindultam felfelé a lépcsőn szüleimhez reggelizni. Félúton éreztem, hogy rögtön elájulok, s félig ájult állapotban kiáltottam (mint később kiderült, csak nyöszörögtem): Rosszul vagyok, segítsétek! – Ettől a perctől kezdve már nem tudtam magamról, nem érzékeltem a külvilágot.

Magdi, gyere vissza! – hallottam egyszer csak, nagyon távolról, amint a doktornő próbált „életet verni” belém.

Csaknem húsz percig voltam eszméletlen. (Alig mérhető vérnyomás, nagyon gyenge pulzus). Ahogy ismét érzékelni kezdtem a világot magam körül, kaptam koffein injekciót, jó erős feketekávé, s legalább négy órának kellett eltelnie, hogy életjeleim normalizálódjanak. Ebben a helyzetben értettem meg, hogy mi a kegyelem, mert az életem folytatódhatott.

Köszöntelek, szép mai nap! Mindazzal, amit tartogatsz számomra...

Ez a földi élet csupa rohanás. Jóformán nincs időnk „semmire”, mert kergetjük álmainkat, s közben „elszáll” az élet. Sokszor vagyunk idegesek. Már reggel úgy ébredünk, hogy „Isten irtalmazzon” mindazoknak, akikkel találkozunk. „Bal lábbal kelt fel” – mondják, s ilyenkor családtagjaink menekülnek előlünk.

Ha egy kicsit elcsendesednénk, „lelassulnánk”, sok minden észrevehetnénk, hisz olyan szép ez a világ!

Köszöntelek, szép mai nap! Isten hozott téged, amelyet azért kaptunk, hogy gazdagítsa életünket és megsegítsen mások életét. Milyen jó lenne ilyen pozitív gondolatokkal indulni a reánk váró napnak. Bár csak ki tudnánk használni minden pillanatát!

Surján Magdolna

A bűn kérdése az Úr Jézus tanításában

(1János 1:5-10)

Az ember bukásának helyszíne az Édenkert, itt esett el végtelenen engedetlensége folytán. Így olvassuk: „Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett” (Róm. 5:12.). Ettől kezdve a bűnben fogantatik és romlottan, vétkeken jön a világra mindenki (Zsolt. 51:7.).

A ma emberének, beleértve a névleges keresztyéneket is, téves fogalmai vannak a bűnrel kapcsolatban. Az átlag ember a bűn alatt leginkább olyan kirívó dolgokat ért, amit az alkotmányban rögzített törvények is büntetnek. A Biblia győz meg arról, hogy a bűn nem csupán erkölcsi kategória, hanem rendbontás, a Törvény megsértése, valamint az Isten akarata elleni lázadás. A bűn következménye pedig súlyos, elszakít Istentől, aki az élet forrása! Az embernek pedig nincsen élete önmagában. Élete csak Istenben, Isten által van, mert így van teremtvé.

Az eredendő bűn tehát a tragédiánk okozója, a vétek csak okozat. Az előbbieket már sejteni engedik, hogy mi itt a bűn gyökere. Világos és egyértelmű, hogy ez a szeretet hiánya, vagyis az Istentől való elszakadás. Minden gonoszság, vétek erre vezethető vissza, ezzel hozható összefüggésbe.

A bűn skálája pedig rendkívül széles. A durva vétek mellett találunk egészen halvány, alig észrevehető negatív megnyilatkozásokat is. A helyes érzékeléshez világosság és átfogó igeismeret kell. Sok minden csak az Úr Jézus tanításában válik nyilvánvalóvá. Az pedig köztudott, hogy Ő a mércét a Tízparancsolat fölé emeli.

A bűn általában négy kategóriába sorolható:

A Törvény, illetve a parancsolatok megszegése.

Titkos bűnök (ezeknek nem vagyok tudatában).

Mulasztási bűnök (Jakab 4:17.).

Szándékosan elkövetett bűnök.

Egy-egy véteknek számos változata, árnyalata van, illetve lehetséges. Így pl. bűn már az is, ha valaki keresztyén ember létére nem törődik a Jézus Krisztus által megszerzett nagy üdvösséggel (Zsid. 2:3.). Továbbá, ha gonosz kívánságo-

kat melenget, vagy ha nem üti meg az igei mértéket, vagyis ha nem él a kegyelem adta nagy-szerű lehetőségekkel. A győzelem titka ugyanis az adott lehetőségek kihasználásában van.

Nagy a különbség a bűnben született állapot és a tudatosan elkövetett vétek között.

Venyercsán László (Vetés és Aratás)

Csodálatra méltó pontosság

A Föld óránkénti 1600 km-es sebességgel forog a saját tengelye körül. Ha pl. csak 160 km-es sebességgel forogna, akkor a nappal és az éjszaka tízszer olyan hosszú lenne. A Nap heve egyetlen nap alatt elégetné az egész növényvilágot. Egyetlen éjszaka hidegétől minden más élet megfagyna.

A Nap felületének hőmérséklete kb. 6000 fok Celsius. A földön minden élőlény megfagyna, ha csak valamivel kevesebb hőt sugározna ki, viszont minden élőlény megszűnése, ha a hő nagyobb lenne. A Föld tengelyének elhajlása 23 fok. Ennek a ferde helyzetnek az eredménye az évszakok váltakozása. Ha ez nem lenne, akkor óceáni ködök áramlanának északra és délre, és egész jégkontinensek halmozódna fel.

A Hold 384000 km-nyi távolságra van a Földtől. Ha ez a távolság kisebb lenne, akkor a Hold befolyása a dagályra és apályra olyan erős lenne, hogy minden földrész naponta kétszer víz alá kerülne.

Ha a Föld kérge csak egy kissé lenne vastagabb, mint most, akkor nem lenne oxigén, ami a földön az emberek és állatok életének előfeltétele. Ha a világtengerek csak valamivel lennének mélyebbek, akkor elnyelnék az oxigént és a szén-monoxidot, s így semmilyen növényi élet sem volna lehetséges.

Mindezek a tények egymásba kapcsolódnak és lehetővé teszik életünket. Annak a valószínűsége, hogy mindez csak pusztán véletlen és nem rendszerző, teremtő akaraton alapul, a legjózanabb számítás szerint is: a több milliéhoz.

Magasztaljuk Teremtőnket!

(Vetés és Aratás)

Az Övé vagyok

A taxióra 264 forintot mutatott, mikor az utasok a kereszteződésnél kiszálltak. Az ajtócsapódás után nem tudtam indulni a „tilos” jelzés miatt. Míg a rendőrlámpát figyeltem, nyílt az ajtó. Egy nő ült a hátsó ülésre. Köszönés után megkérdeztem:

- Hová lesz a séta?

- Budafokra – hangzott a válasz.

Zöld a lámpa, indulok. Kanyarodás... gyalogosok... a troli a másik sávba szorít; csúcsforgalom... péntek délután van.

- Miért nem kapcsolja le az órát?! – így az utasom.

- Asszonyom, elnézést kérek – mondom -; el voltam foglalva a kanyarodással. Tudja, gyalogátkelő volt; emberek életéről van szó!

- Ismerem már a taxisokat! Az előbbi utat is velem akarja megfizettetni!

Nem tudok szóhoz jutni.

- Ebből akarnak meggazdagodni! – teszi végül hozzá.

A szám szélét a fogammal szorítottam, hogy rosszat ne szóljak. Ez a véd nagyon rosszul esett, hisz nem akarok így meggazdagodni. Fohászoktam: „Drága Jézusom, látod az indulatomat; kérlek, ne hagyj magamra, segíts!” S ahogy így sóhajtottam a körút forgatagában, félhangosan fütyülni kezdtem az éneket: „Az Övé vagyok, gyermeke vagyok. Gondot visel rólam az Úr, mert Övé vagyok.” Megnyugodtam. Hosszú csend következett. A Budafoki út monoton zajában megszólalt az utasom:

- Sofőr úr, ne haragudjon rám... mérges voltam, mert mielőtt beszálltam, becsaptak 40 forinttal.

- Ó, nincs már semmi baj, megértem...

A csendet megint az utasom törte meg:

Tudja, valamikor én is a gyermeke voltam.

Kinek? – kérdeztem.

Hát... Öneki... - hangzott a válasz. – Aztán férjhez mentem; gyerekek... család... sok munka! Amikor meghallottam az ismert ének dallamát, eszembe jutott a szövege is:

„Az Övé vagyok, gyermeke vagyok.” A többire már nem emlékszem. Bocsásson meg, mert tudom, hogy aki az Ő gyermeke, az nem teheti meg azt, amit én feltételeztem magáról.

A fuvar véget értél régen kikapcsoltam már az órát, mi még mindig beszélgettünk. Elmondtam, hogy aki az Ő gyermeke, arról hogyan gondoskodik, hogyan ad erőt munkájához. Végül

örömmel mondtam el neki, hogy engem gazdagá nem a „264 forintok” tettek. Amikor elfogadtam Őt, akkor lettem gazdag!

Kertész Lajos

Életképek

A tudásszomj már ősidők óta arra ösztönözte az embert, hogy mérjen meg mindent, amit maga körül lát, hall, érzékel (súly, hosszúság, fény- és hangerő stb.). Ezt előbb rendszertelenül, primitív eszközökkel végezte, később a mérések színvonala a mérőeszközök fejlődése nyomán egyre emelkedett és emelkedik ma is. A méréseknek idővel célja és rendszere lett.

Példának említem még az idő mérését, amelyet valamikor napórával végeztek, szemben a ma használatban levő órákkal. Kis porszem az ember, s méri a távoli csillagrendszereket, azoknak egymástól és földünkötől való távolságát. S amit lemérni nem tud, azt kiszámítja. Fantasztikus számokat közölnek eredményként, amelyek csupán a megfelelő szak tudású emberek előtt érthetőek; belőlünk csak csodálkozást váltanak ki.

De – visszatérve a földre – emlékszem, hogy gyermekkoromban a Múzeum körúton egy elkerített részen volt egy óra. Ezt tartották a város legpontosabb időmérőjének, s a pontosságot szerető emberek ott álltak előtte percekig, s a saját órájukat hozzáigazították. Általában a város villanyóráit nem tartották megbízhatónak. Ennek okát csak a szakemberek tudják és próbálnak is segíteni rajta.

Én – laikusként – akkor figyelek fel a villanyórára, ha az nem jár, s ez nem ritka jelenség. Okát nem ismerem, csak sejtem, hogy vagy alkatrésze romlott el, vagy rossz a kapcsolata az áramszolgáltató központtal.

A Baross utca és a József körút kereszteződésénél hosszú ideig hivalkodott egy ilyen meghibásodott villanyóra. Mutatói egymást fedték. Időt nem olvashattunk le róla. Mivel arra járok gyülekezetbe, gyakran látom, s mindig szíven ütött látványa. Arra gondoltam aggódva, vajon nem az én keresztyénségem tükröképe ez az óra. Én, aki felajánlottam magam az Úrnak, teljesítem-e feladatomat? Vajon beszédemben, cselekedeteimben olyan buzgón végzem-e szolgálata-

imat, ahogyan azt Isten tőlem elvárja, mint Fia vérén megváltott gyermekétől? Isten megszabta helyemet és munkakörömet itt a földön, azért, hogy „mutassam” embertársaimnak, testvéreimnek az ő megváltó, üdvözítő szeretetét, bűnöket megbocsátó kegyelmét. Teszem-e ezt látható módon? Vagy tétlenségem miatt elmennek mellett az emberek, s nem figyelnek fel arra, hogy az idő halad, az emberi élet, a kegyidő múlik. Kérem Uramat, javítsa meg bennem azt, ami meghibásodott, s ha néha akadozva kerülök az ő műhelyébe. Az a hit éltet, hogy ő meghallgat imát s megáldja a munkát. Így közvetíthetem az ő üzenetét.

Az idő végtelen, de a kegyidő véges. Szólgálatom ideje addig tart, amíg a földi életem. A gyülekezetben minden alkalommal elhangzik: „Az Úr közel!” Adj új erőt, Uram, hogy megújult erővel úgy hirdesse ezt életem, hogy felfigyeljenek rá az emberek, s el ne vesszenek. Azt kérem, hogy földi életem végén boldogan mondhaszam: „Jövel, Uram Jézus!”

Cserhalmi Imréné (BH. 1991. 12. 01.)

Mindig csak adni

Az öreg kút csendesen adja vizét... így telik minden napja.

Áldott élet ez! – fontolgatom: csak adni, adni minden napon!

Ilyen kúttá kellene lennem!
Csak adni teljes életemben!

Csak adni? Terhet is jelenthet.
Jó kút, nem érzed ezt a terhet?

Belenézek... tükre rám ragyog:
„Hiszen a forrás nem én vagyok!
Árad belém! Csak továbbadom frissen, vidáman és szabadon.”

Hadd éljek ilyen kút-életet!
Osszak áldást és szeretetet!

Nem az enyém. Krisztustól kapom.
Egyszerűen továbbadhatom.

A kulcs

Ági néni már hetek óta az elveszettekről beszélt: a kisbárányról, amelyik elkóborolt; a drachmáról, arról az egyről, amely a tizedmagával összeötözött menyasszonyi ékszer volt, de elgurult... És mindig azzal fejezték be a megbeszéléseket, ismételték a karácsony lényegét: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Benne, el ne vesszen...”

Ennél a szónál Balázs nyugtalan lett. Eddig olyan egyszerű volt minden, amit Ági néni mondott, a Bibliai történetek az ő fülének szép mesék voltak, meg is tanulta legtöbbet, de amit ezekről az elveszettekről mondott, az őt... igen közelről érintette.

Mert Balázs elvesztett valamit.

És meg sem mert mondani senkinek

És az egész a tavalyi karácsonnyal függött össze. Akkor kapta azt a kiskutyát. No, nem élt, csak „majdnem” elevent, amilyent egy sokszintes házban tartani lehetett. Bársonyos szőre volt, a füle valódi spániel-módra csüngött kétoldalt, és a farkát - ez volt a legérdekesebb! – a farkát csóválta. A pofikája ilyenkor mintha mosolygott volna. De ez csak akkor történt, ha Balázs egy kis kulcsot tett a hasa közepébe... Első fordulatra a farkát csóválta, a másodikra jámi kezdett! Óriási öröm volt ez a 4. emeleten lakó kisfiúnak.

Egyszer sétálni is elvitte magával, de óvatos és gondos gazda lévén, kivette belőle a kulcsot, és a zsebébe tette.

És akkor történt a baj! Elveszett a kulcs! Kiránthatta a zsebéből valahol. Még ha azonnal észrevette volna, futhatott volna a megírt útvonalra, csak éppen eszébe jutott, hogy írásbeli feladata is van... utána a tévét nézte, és csak másnap vette észre a veszteségét: hogy nincsen a zsebében a kulcs!

A kis Bobi azóta már csak állt, és a farkát sem csóválta többé. Anyu pedig azt hitte, hogy Balázs megunta...

Hát... ez jutott eszébe, amikor Ági néni az elveszettekről beszélt. Csakhogy azokat keresték és meg is találták! A báránykát a pásztor, a pénzt meg, akié volt, de ő, Balázs hol keresse a kul-

csot...? A zsebeit ötször is kiforgatta végül pedig elmúlt a tél, a dzsekit anyu kimosta és eltette. Azután Ági néni azt magyarázta, hogy mi magunk is ilyen elveszettek vagyunk, ha nem engedjük, hogy Isten megtaláljunk bennünket. Ezt már Balázs nem nagyon, illetve sehogy sem értette. Ő nem veszett el! Amióta iskolába jár, mindig egyenesen hazamegy, ha a téren játszik, anyu odalát a konyha ablakából, le is kiálthat érte...

Balázs imádkozni is szokott, este: „Én Istenem, jó Istenem lecsukódik már a szemem...”, reggel meg: „Jó Istenem, fölébredtem, Te örköd-tél én fölöttem...”, ebéd előtt és után is, de azon túl... - mit is mondhatna egy ilyen kisgyerek a jó Istennek...?

Ül Balázs a többiek között és gondolkozik. És közben hallja Ági néni: „... mindent kérhetünk az Úr Jézustól, Ő mindenben tud segíteni, a legtitkosabb gondolatodat is ismeri, próbálatok meg *igazán* beszélni Vele!

Balázs még otthon is ezekkel a szavakkal foglalkozott. Aztán kezébe vette a kis Bobit, simogatta, és...

Az idő váratlanul hidegre fordult, anyu elővette a téli holmikát, Balásznak azonban új dzsekit kellett vásárolni, mert a tavalyit kinötte.

Ezt odaadjuk a fölöttünk lakó Klárikának, - nézegette, - semmi baja, vigyáztál rá... hopp, ezen a zseben egy kicsi lyuk van, megvarrom, hiszen ajándék lesz, nem alamizsna... - ez meg mi?

Lent tapogatta a prémszegélynél, és megfogott valamit. A lyukas zsebből csúszhatott oda... valami... egészen apró kulcs talán...

Balázs, gyere, a te ujjaid vékonyabbak, próbáld meg kivenni!

És Balázs sírva-nevetve halászta ki az elveszett és megtalált kulcsot, és már futott is vele Bobihoz. Beletette a kiskutya hasába, de mielőtt elfordította volna, összetette a kezét:

Úr Jézus, Te igazán belelátsz a szívembe!
Köszönöm, köszönöm!

Bobi vidáman csóválta a farkát.

Lukátsi Vilma
(BH. 1991. 11. 24.)

Az én pásztorom

Jó pásztorom, Úr Jézusom,
Rád tekintek, boldog vagyok.
Szent szemed tükrében
Látom sok-sok hibámat.
Vágyom Téged követni,
Szent véredbe megtisztulni,
És így menni Veled,
Hogy Te vezess ó, örök szeretet.

Jó pásztorom, Úr Jézusom,
Rád tekintek, boldog vagyok.
Boldogságom Te vagy csupán,
Ki megszeretél, feloldoztál.
Szent kezded simogattál,
Csak menni Veled, ez a vágyam,
Segíts nekem Úr Jézusom,
Hogy egész életem Tied legyen,
Hogy utam vége nálad legyen.

Zsótér Ferencné

2002. június 6-án csütörtök esti Biblia órán, Almási testvér által felolvasott efézusi levél 6. rész 11. versében arról volt szó, hogy öltözzük föl az Isten minden fegyverét, hogy ellen állhassunk az ördög minden ravaszágával szemben. Ezzel kapcsolatosan leírok egy régi szép éneket, amely így hangzik

Kicsiny sereg, ha vész vihar fenyít,
Az ellen szórja mérges nyilait,
Minden felől ezer viszály ha dúl,
Ne csüggedj el, közel hozzád az Úr.

Küzdj mint egy hős, hordozd keresztedet,
Bármennyire is tombol ellened
A győzők nyernek szép fehér ruhát,
Hervadhatatlan fényes koronát.

Zsótér Ferencné

F a k a n á l

Néhány hasznos tudnivalóval és kipróbált recepttel szeretnénk segítséget nyújtani a szabad-téri sütéshez, főzéshez.

Nyáron, saslikon vagy rácson való sütést mindig csak izzó parázs fölött végezzünk. Ha mégis lángra kap a tűz, a húst vegyük le és csak a láng elmúltával tegyük vissza.

Grillrácson kolbászféléket, hússzeleteket, zöld-ségeket grillezhetünk vagy alufóliába csomagolva süthetünk.

A **flekkensütőlapon** ízletes ételek készíthetők, hiszen a vastag öntvény egyenletes meleget biztosít és a kiszűrt zsír sem csöpög le, nem kap lángra. Sütés előtt az átmelegedett flekkenlapot füstölt szalonnával kenjük, zsírozzuk be.

Nyáron sült grillcsirke készítéséhez fiatal, kb. 1,5 kg-os csirkét vegyünk. Kívül-belül sózzuk meg, ízlés szerint fűszerezzük. Rögzítsük a nyársra úgy, hogy ne tudjon elfordulni, a lábakat, szárnyakat kössük össze. A sikeres sütés titka, hogy előbb magasabban kell sütni, hogy ne égjen meg, majd lejjebb engedni, hogy szép színű, ropogós legyen a bőre. Sütési idő: 50-60 perc. A csirkét meg is tölthetjük, ekkor a sütési idő megnövekszik.

A **nyáron sült malachoz** vegyünk 1-1,5 kg bőrs malachúst. A bőrt éles késsel ujjnyi közökkel bekockázzuk, sóval, borssal, majorannával dörzsöljük be és legalább ½ óráig hagyjuk állni. Húzzuk fel a nyársra és tekerjük be alufóliával. Parázs fölött így sütjük kb. ½ órát, majd fólia nélkül szép pirosra, ropogósra sütjük.

Sült házikolbász koszorú készítésekor személynként egy szál kolbász (vagy krinolin) egyik oldalát bevagdossuk. A vágatokba felváltva sajt és szalonna szeleteket rakunk. A két végét összekötjük, hogy koszorút formázzon. Beolajozzuk, és rácsra fektetve megsütjük.

Rendkívül ízletes **flekkenlapon**, szalonna zsírjában **sült gomba**. A nagy gombakalapokat sóval, borssal, vegetával bedörzsölve a flekkenlapon többször megforgatva süssük meg.

Sertésflekk. A kb. 10 dkg-os kicsontozott tarjaszeleteket kissé kiverjük. Mindkét oldalát besózzuk, fűszerezzük borssal, majorannával, kakukkfűvel, vékonyan bekenjük mustárral. A hússokat egy tábla egymásra rakjuk, közé hagyma-

karikákat teszünk, olajat öntünk rá, letakarva legalább 6 óráig hűtőben érleljük. Sütéskor a szalonnával bekent, jól átmelegedett, flekkenlapra rakjuk és kb. ¼ óra alatt mindkét oldalukat kissé ropogósra, barnára sütjük.

A **rablöhúst** készítenek felváltva húzzuk a nyársra az azonos nagyságú hozzávalókat, melyek lehetnek: valamilyen hús (sertéscomb, karaj, birka, bélszín, csirke-pulykamell), máj, hússos füstölt szalonna, gomba, hagyma, hússos paprika, burgonya, stb.). Az elkészült nyársakat sózzuk, fűszerezzük, és olajjal kenjük meg. Parázs fölött, állandóan forgatva süssük pirosra. Közben kenegessük olajjal.

A **bográcsgulyáshoz** a kiolvasztott szalonna zsírján üvegesre pirítjuk az apróra vágott hagymát. A bográcsot a tűzről levéve, beletesszük a pirospaprikát, a kockára vágott húst és felöntjük annyi vízzel, hogy ellepje. Megsózuk, fűszerezzük fokhagymával, köménymaggal, borssal, tesszük bele egy-két összevágott paradicsomot és zöldpaprikát. Visszatesszük a tűzre. Amikor a hús félig megpuhult, beletesszük a kockára vágott krumplit és a csipetkét. Annyi vizet öntünk rá, hogy bőven ellepje. Ízesíthetjük csipős paprikával is. Kb. 30-40 perc alatt készre főzzük.

A **dunai halászlé** készítése a legegyszerűbb. Az apróra vágott hagymát a felszeletelt hallal együtt tegyük a bográcsba. Öntsük fel vízzel úgy, hogy ellepje a halat. Sózzuk meg és erős tűzön főzzük kb. 30-40 percig. Amikor felforr tegyük bele cseresznyepaprikát, paradicsomot, zöldpaprikát és a pirospaprika felét. A főzés vége felé tegyük bele a haltejet, az ikrát és a pirospaprika másik felét. Tálaláskor kifőzött metélt tésztát adhatunk mellé.

SZERETET - SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja
Felelős szerkesztő:
dr. Almási Mihály
Szerkesztő: Máté Dániel
Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Sokszorosítás: Pannon Set Bt.
Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban
Interneten: <http://ps.hu/szeretet-szolgalat>
Következő lapzárta: 2002. szeptember 29.

Egy kis derű...

Az ifjúsági kör, amelybe tartoztam, nagyon híres volt a szakcsoporthairól. Csakhogy nem nagyon tudta anyagilag támogatni, sőt már-már fenntartani sem őket. Egyik közgyűlésen első helyen került napirendre a probléma.

TITKÁR: A pénztárosunkat szabadságotra kellett. S ha nem nézünk újabb források után, végképp munkanélkülivé válik.

ELSŐ HOZZÁSZÓLÓ: Kérjünk segítséget a Női Szövetségtől.

TITKÁR: Nem lehet: már túl sokszor kértünk.

MÁSODIK HOZZÁSZÓLÓ: Akkor forduljunk egyenesen az Országos Egyházi Szervezethez.

TITKÁR: Már megtettük. Ma kaptunk választ, hogy nagyon sajnálják.

HARMADIK HOZZÁSZÓLÓ: Külföldön nagyon csípik népművészeti áruinkat! Nálunk igazán nem drága az ilyesmi, s még valutát is szerezhettünk rajta. Testvérek, sáfarkodni kell!

NEGYEDIK HOZZÁSZÓLÓ: Oda se neki: szervezzük egy Ifjúsági Keresztyén Csempész-szakcsoportot.

---o---

Mari néni jó hívőasszony volt. Ott lakott a falu lelkésze mellett a tözsomszédban. Mi tagadás néha úgy is meglátogatta a szomszédokat, hogy azok nem tudtak róla. Csak azt vették észre egy idő után, hogy igen hamar fogy a széna. Egyik este lesbe állt a lelkész.

Mari néni világéletében következetes volt: akkor este is jött rendületlenül. Mikor már a jól megtömt lepedőt összebogozta, és a vállára kanyarította, a lelkész dühösen elébe toppant.

Képzelnék el azt a súlyos megpróbáltatást! Még Mari nénem erős szíve is beleremegett. De azért a helyén volt, mert elmosolyodott és azt mondta: „Békesség Istentől, tiszteletes úr.”

---o---

Valamelyik északerdélyi gyülekezetben történt, amikor még Tibáld lelképásztor szeminarista volt, és oda küldték légációba, hogy összegyűlt a bővített bizottság megvitálni, hogy felengedjék-e Tibáld atyafit nyakkendővel a szószékre. Ki egyet, ki másat mondott, csak vajúdtak: nehezen született a határozat.

Végül előállt a gyülekezetvezető mindent elsőprő, szentenciózus tekintéllyel, s egyenesen Tibáld atyafi szeme közé nézett: „Azonnal vegye le a nyakkendőt, testvér! Nem látja, hogy még a hegye is a pokol felé mutat?!”